

Staré řecké báje a pověsti

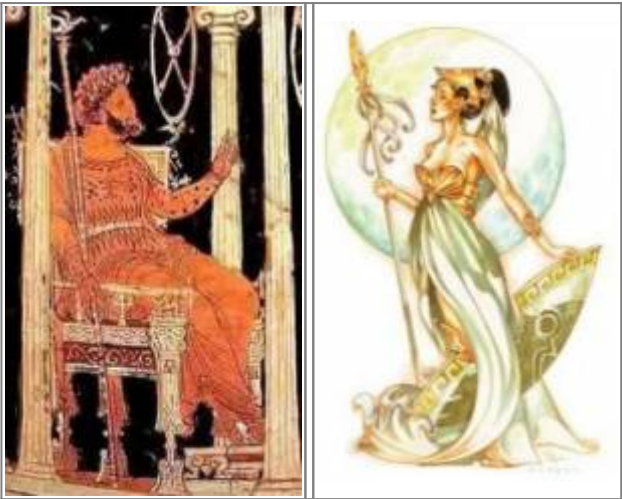
Eduard Petiška

online

PROMÉTHEUS	POTOPA	FAETHÓN	ORFEUS
Založení Théb	PENTHEUS	MIDAS	TANTALOS
NIOBA	PELOPS	O ZLATÉM ROUNU	IÁSÓN A MÉDEA
HÉRAKLES	PERSEUS	DAIDALOS A IKAROS	THÉSEUS
SISYFOS	BELLEROFONTES	MELEAGROS	OIDIPUS A ANTIGONA
FILEMON A BAUCIS	ERÓS A PSÝCHÉ	GÝGES A PRSTEN	TROJSKÁ VÁLKA
ORESTES	ODYSSEOVY CESTY	POSLEDNÍ PŘÍBĚH BEZ KONCE	Staré řecké báje a pověsti (komplet)

Staré řecké báje a pověsti v PDF - stiskněte tlačítko **TISK do PDF** na horní liště.

Mohlo by vás zajímat:

Biblické příběhy

Ivan Olbracht

STARÝ ZÁKON pro mládež

PELOPS

Když Zeus poslal Tantara do říše stínů, osiřel královský trůn. Vlády se ujal mladý Pelops, ale dlouho nevládl. Král sousední země dychtil po Tantalově bohatství, vtrhl do země a vyhnal Pelopa z otcova paláce. Pelops se vydal se svým věrným sluhou na cestu. Putovali, až se dostali do Řecka. Procházeli chudými krajinami, kde pole rodila jen kamení, i bohatými městy s bílými domy a mramorovými sochami. Jednoho večera stanuli před mohutnými hradbami velikého města. Prošli a rozhlíželi se, kde by dostali nocleh. V posledních paprscích dohasínajícího slunce došli až ke královskému paláci. Strnuli nad tím, co spatřili. Před palácem stálo třináct kůlů a na každém z nich byla naražena lidská hlava.

Nějaký stařec se zastavil blízko nich, zpozoroval jejich zděšení a oslovil je.

„Divíte se?“ řekl. „Ty všechny připravila o život jedna jediná věštba.“

„Neznám boha, který by vydal tak ukrutnou věštbu,“ namítl Pelops.

„Tak smrt se ti zdá ukrutná?“ usmál se dobromyslně stařec, „ale ukrutná se zdá i našemu králi, a proto raději usmrcuje, než aby sám byl usmrcen.“

„Mluvíš, jako bys věštil, jako Pýthie,“ řekl rozmrzele sluha starci, „pověz raději rovnou, co se u vás ve městě děje.“

Hovorný stařec přikývl a rozpovídal se:

„U nás v Pise vládne král Oinomaos. Má krásnou dceru. Hippodamie se jmenuje. Oinomaos se kdysi zeptal věštkyně na svůj osud a dostal věštbu: Muž, který si vezme tvou dceru za ženu, bude příčinou tvé smrti. Kdo by se nebál o svůj život? I Oinomaos se bojí. Proto nutí každého nápadníka krásné Hippodamie k závodům. Závodí se na vozech tažených koňmi. Oinomaos má koně rychlejší než severák. Nápadníkovi dá náskok, ještě obětuje Diovi a pak se teprve pustí za cizincem. Trať závodu vede z Pisy až k Poseidonovu oltáři v Korintské úžině. Kdyby tam nápadník dojel dřív, dostal by

Hippodamii za ženu. Ale když Oinomaos nápadníka dohoní, smí ho probodnout oštěpem. Doposud král každého nápadníka dohonil. Ty hlavy na kůlech jsou hlavy nápadníků. Král tím chce zastrašit všechny, kdo by se chtěli o závod pokusit. A snad se mu to podaří. Už delší čas se nikdo nepřihlásil.“

„To si myslím,“ řekl Pelopův sluha, „na život si musí každý dát pozor. Ztratíš ho jednou a víckrát ho nenajdeš.“

Zamyšlený Pelops mlčel.

„Jdete jistě z daleka,“ prohlížel si stařec Pelopa a sluhu. „Jestli hledáte nocleh, mohu vám nabídnout pohostinství.“

„Slyšíš, pane,“ obrátil se sluha k Pelopovi a rozveselil se, „už si brzy odpočineme.“

Pelops se probрал ze zamyšlení a všichni tři se vydali k starcovu domu.

Té noci nemohl Pelops usnout. Vykradl se ven z domu a zvláštní touha ho vábila ke královskému paláci. Na nebi plul veliký bílý měsíc, palác se leskl v jeho paprscích a kůly s lebkami nebohých nápadníků vrhaly dlouhé smutné stíny. Pelops přemýšlel, jaká asi je ta Hippodamie, když tolik nápadníků pro ni už zemřelo. Vtom se otevřela v palácové zdi vrátka a objevila se dívka v tmavém šatu. Pelops se přitiskl za výstupek zdi a pozoroval ji. Její bledá a krásná tvář závodila s krásou jiskřících hvězd na nebi. Prošla kolem kůlů a dlouze vzdychla. Pak zmizela stejnou cestou, jakou přišla. Pelops rozrušen podivnou příhodou se vrátil do domu a převaloval se na loži až do rána.

Sluneční paprsky zalechtaly sluhu na tváři, probudil se a začal hlasitě uvažovat:

„Milý pane, uděláme nejlépe, když vyrazíme hned ráno na cestu. Celou noc se mi zdálo o popravených. Myslím, že tu nejsme bezpečni. Pojdme, rozloučíme se a odejdeme z města.“

„Dnes v noci,“ řekl Pelops, „jsem viděl Hippodamii. Je krásná a smutná. Půjdu ke králi Oinomaovi a požádám o její ruku. Budu s ním závodit a musím závod vyhrát. Zbavím Hippodamii smutku a odejdu s ní ze země, aby se věštba nesplnila. Netoužím po králově smrti.“

„Cožpak se na nás rozhněvali bohové,“ bědoval sluha, „že ti, pane, vnukli takovou myšlenku?“ Vyskočil z lůžka a běžel pro starce, aby Pelopa přemluvil. Marně. Pelops byl rozhodnut.

Sluneční vůz teprve začal stoupat na obloze a Tantalův syn už stál před králem Oinomaem. Oinomaos Pelopa vyslechl, a poněvadž se mu urostlý a srdnatý mladík líbil, zrazoval ho od jeho úmyslu. Pelops však neustoupil. Poprvé bylo Oinomaovi zatěžko vykupovat svůj život smrtí cizího mladíka.

„Když jinak nedáš, připrav se,“ skončil Oinomaos rozmluvu, „zítra budeme spolu závodit.“

V síni paláce spatřil Pelops Hippodamii. Za denního světla se zdála Pelopovi ještě krásnější než při svitu měsíce. Pohlédla na Pelopa truchlivě a hned si zakryla tvář. I jí se líbil mladý cizinec jako dosud žádný z jejích nápadníků.

Sluha čekal na Pelopa před palácem. Sotva se dověděl, že jeho pán bude zítra závodit, oplakával svého velitele, jako by už byl mrtvý. I Pelops pochyboval o svém vítězství. Koně, s kterými Oinomaos závodil, mu daroval sám bůh války Áres. Těžko je předhonit koňmi z pozemských stájí.

Zmítán úzkostí odešel Pelops na břeh řeky tekoucí do moře. Tam vzýval boha moří Poseidona a prosil ho o přispění. Prosil Poseidona tak vroucně, že ho bůh vyslyšel.

Řeka zahučela jako bouře a z rozbouřených vln vyrazili s řehtáním okřídlení koně a od kopyt jim sršely jiskry. Za sebou táhli lehký vůz, třpytící se jako pěna na vrcholcích vln. Pelops žasl, děkoval Poseidonovi a slíbil mu bohatou oběť.

V novém voze s nezvyklým spřežením se rozjel příštího dne ke králi Oinomaovi. Oinomaos už svého soupeře vyhlížel. Z dálky poznal Poseidonovy koně a v rozrušení zapomněl i na oběť, kterou obvykle konal předtím, než vyrazil. Nedopřál Pelopovi tak veliký náskok jako jeho předchůdcům, nasedl netrpělivě do vozu a začal Pelopa pronásledovat.

Pelopovo spřežení letělo kupředu a jen obláčky zvířeného prachu ukazovaly, kudy Pelops projel. Před očima měl obraz smutné Hippodamie a touha vysvobodit ji ze zármutku ho nesla k cíli stále rychleji. Za ním se hnál vůz krále s koňmi rychlejšími než severák. Král měl před očima vlastní smrt a věděl, že jí unikne jen tehdy, dohoní-li Pelopa. Proto pobízel své koně, co měl sil. Vzdálenost mezi oběma vozy se zmenšovala, v králi rostla naděje a v Pelopovi zoufalství. Už byl Pelops docela blízko cíle, když ho král dohonil a zvedl ruku s oštěpem. Vtom narazilo kolo královského vozu na kámen a rozsypalo se. Vůz se nahnul, překotil, král padl hlavou na balvan a rozrazil si lebku. Zemřel právě ve chvíli, kdy Pelops míjel se svým vozem cíl.

Vítězný Pelops se vrátil do Pisy. Radostně ho uvítal věrný sluha a lid v něm pozdravoval nového krále. Pelops dal slavně pohřbít mrtvolu krále Oinomaia a oženil se s Hippodamií. Stal se proslulým králem. Poloostrov, na němž vyhrál závody s králem Oinomaem, dostal po něm jméno. Říkáme mu Peloponnesos. V městě Olympii založil na památku svého vítězství slavné olympijské hry.

Ale šťastný Pelops nebyl. Po vítězném závodu se dostal do hádky s Oinomaovým sluhou Myrtillem.

„Nebýt mne,“ křičel Myrtilos, „byla by tvá hlava před palácem na kůlu jako čtrnáctá. Já uvolnil na Oinomaově voze zákolníky, a proto král spadl a zabil se. A ty mi teď vyplať odměnu!“

Pelops rozhořčen, že se Myrtilos chlubí vraždou a požaduje za ni plat, svrhl nevěrného sluhu ze skály do moře. Umírající Myrtilos Pelopa proklel. Tak byl nešťastný Tantalův rod stižen novou kletbou.

From:

<https://cesty.in/> - Cestovatelské stránky

Permanent link:

<https://cesty.in/pelops?rev=1483902187>

Last update: **2020/10/09 23:11**

